

at meddele denne Kundskab til Folkets lavere Lag, især Grubearbejderne, der ofte nok staaar hjælpeløse overfor en tilskadekommen Kammerat. Ude paa Landet meddeles Samaritundervisningen af Regimentslægerne, og i 1891 taltes der i Sverig 8000 Samariter, hvoraf et overvejende Antal var Kvinder. Det har nemlig en Tid i vor Hovedstad været Mode at blive „Samarit“, en smuk Mode, som vi haaber vil udvikle sig til en almindelig Pligtfølelse. Ja, efter en Samtale med Doktor G. kommer man let paa den Tanke, at denne Kundskab burde være tvungent Fag i de højere Klasser af vore Skoler.

Fredricka Bremer Førbundet, som i saa meget virker for Kvindens Udvikling i det nyttiges Tjeneste, har naturligvis ogsaa indlagt sig store Fortjenester af vor Sygepleje. Saaledes har Foreningen fulgt „Det røde Kors's“, Eksempel og oprettet et Slags Kontor for Sygepleiersker, hvor man holder Kontrol med dem, der arbejder privat, optegner dem, der for Øjeblikket er ledige, dem, der kommer fra smitsomme Sygdomme, dem, der særlig egner sig til en eller anden Sygdom, saa vel som Oplysninger om deres Vandel og om deres Egenskaber i det hele taget. Disse Optegnelser gøres paa en ligesaa nem og praktisk som omhyggelig Maade. Særlig kæmper Forbundet for, at saa mange ny Hjem for Sygeplejersker som muligt maa opstaa, saa at disse Kvinder kan have et beskyttende Hjem bag sig, som vaager over, at de ikke bliver overanstrengte, og som tillige kan overholde Karantæne i Tilfælde af smitsomme Sygdomme.

Senere har Fru S. Adlersparre i „Dagny“ offentliggjort en Artikel, „Om Nødvendigheden af at uddanne Sygeplejersker til Brug paa Landet“, en Artikel, som hun med sin sædvanlige Iver har skrevet under sin Rekonvalescenstid efter en haard Lungebetændelse. Hun fremsætter heri det gode Forslag, at disse Kvinder, for ikke at blive fortrængede som „Kvaksalvere“, skal tage Barbereksamen. I Følge Fru Norries Artikel har I jo i Danmark allerede et lille Regiment lignende Sygeplejersker.

Mit allerbedste Indtryk har jeg gemt til sidst. Aar 1888 stiftedes her en „Forening til fattiges Pleje i Hjemmet“. Begyndelsen blev gjort af Fru Lind af Hageby, Datter af den berømte Publicist L. J. Hierta, hvis Arvinger længe har udøvet en storartet Velgørenhed. Fruens afdøde Mand priste sig paa sit Dødsleje lykkelig for den gode Pleje, han havde nydt, og beklagede samtidig alle fattige syge. Enken opfattede denne Ytring som et Testamente og stiftede den omtalte Forening. Fra et lille Hjem med tre Sygeplejersker, lyst og venligt beliggende med Udsigt til grønne Marker, udfoldes der en velsignelsesrig Virksomhed i Adolf Frederiks og Johannes' Menigheder, af hvilke den sidstnævnte giver et Bidrag af 700 Kr. Foreningen virker sammen med disse Sognes Diakonisser og med den her nylig oprettede fortræffelige „Forening til Ordning af Velgørenheden“. Man maa inderligt haabe, at denne